

гаритѣ имъ се присмиваха — че все кроятъ нѣщо, а пъкъ нищо не излазя. Презъ лѣтото тримата бѣха поспечелили нѣщо. И единъ день Савата взе тенекиената кутия, поведе мълчешката приятелитѣ и се опжтиха къмъ тѣхния зимникъ. Бонка и Анчето, сестричетата на Асена, се разскачаха подире имъ.

— Я-а! Какво има тамъ, бе Сава? Дай да видимъ!

— Смокъ! — троснато отвърна Савата. — Хванахме го отзарана, та сега ще го оставимъ въ избата — да спи, до пролѣтъ!

— Олеле! — писнаха момичетата. — Смокъ! Смокъ!

Приятелитѣ хитро се усмихнаха и влѣзоха въ избата. Оставиха кутията въ най-тъмния жгълъ между две бѣчви и излѣзоха.

Дойде гроздоберъ. Смъкнаха се отъ Загоре кираджии съ тежки кораби, берачи и берачки. Замириса на шира и тикви. Разпустнаха децата за седмица. Дружината се услови заедно съ загорцитѣ берачи и петъ дни отъ зори до залѣзъ, ходѣха изъ лозята да пълнятъ кораби. После настъпи зима. Дойде Нова година и Коледа, и четворицата юначаги, съ Гуджа заедно, ходѣха